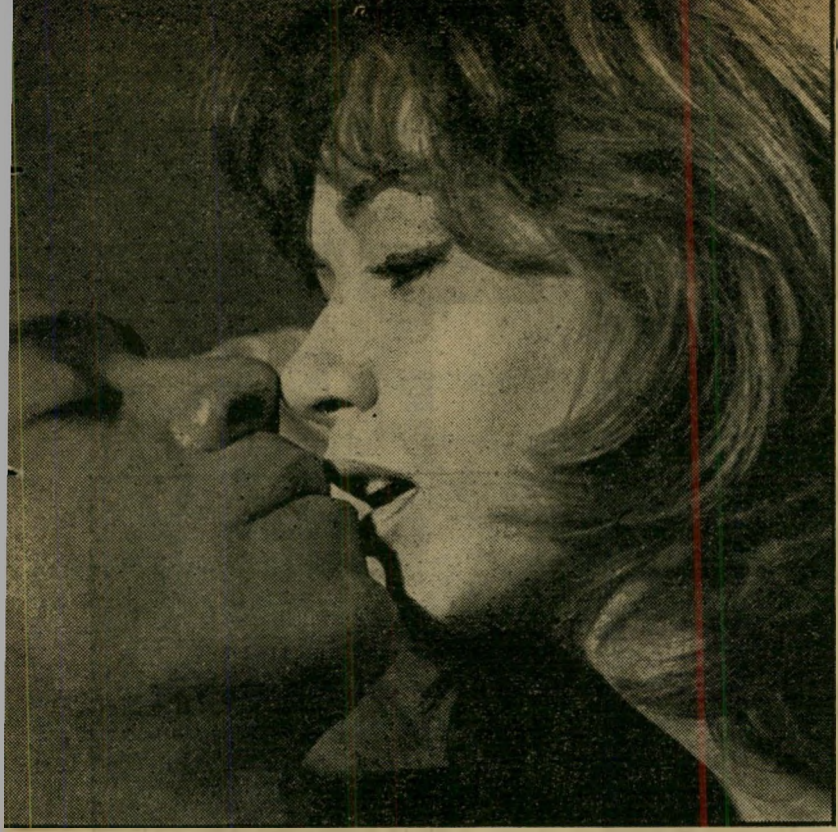

כמו בקולנוע התאהבו זו בזו — נערה לבנה ישראלית וגבר אפריקאי. בסרט, בני הזוג הם סטודנטים לרפואה המאמינים בעצמם ובחיים. במציאות, הנערה מורה והגבר דיפלומט מצליח, הנאלצים להתר על אושר משותף.

אני אישית, סבלתי קשות, משתי סיבות: ראשית, היתה שנה ראשונה שעבדתי ב"הוראה, רציתי נורא להצליח. ואחרי כל התיאוריות היפות שקיבלתי ולמדתי והאמנתי בהן, באתי פתאום למציאות זו — והיא כל כך שונה וקשה. שנית, לא קיבלתי שום עזרה. זאת היתה אולתיד גמורה מצד מנהלת בית הספר. לפעמים הייתי יוצאת בהפסקה על מנת להתחנן בפני המורים הותיקים שיגידו לי מה לעשות, הייתי ממש אובדת עצות.

★ ★ ★
"הייתי בוכה כל הזמן"

אני עצמי עברתי באותה תקופה משבר קשה. לא יכולתי להיכנס לכיתה. לא יכולתי להחזיק אותה. ואני הייתי אמרי תית לכיתה כזאת, שרק הגעתי הביתה, פרצ' מהם בני אדם — ונתקלתי במין דבר נורא שכזה.

הייתי חוזרת לחדרי, במנחמיה, ופורצת בבכי. פשוט הייתי נשכבת על המיטה ו"בוכה, לא יכולתי לעשות שום דבר. פעם אני זוכרת שהגעתי לתל"אביב ב"היסטריה כזאת, שרק הגעתי הביתה, פרצ' תי בבכי איום. הורי לא הבינו מה קרה. לא התנגדתי ללמד את הכיתה, אפילו לא ביקשתי להחליף אותה. רק שאלתי אותם, פשוט: "למה נתתם דחקא לי את הכיתה הזאת?"

צפרא אמרה לי: "אף מורה לא יכול להחזיק את הכיתה הזאת. ממך ואנחנו דור" שים יותר ואנחנו סומכים עליך."

הם גם היו מרוצים ממני. לפני שבאתי לכיתה, הם לא ידעו מה זה תוכנית לימודים. היו שם ילדים שלא ידעו לקרוא ולא לכתוב. כיתה ח', שבה לימדתי אנגלית, לא ידעה כמעט אלף בית אנגלי, לפני שבאתי.

פעם בביקור של אחד המפקחים, אבא ליסה, הוא אמר לי: "המנהלת אומרת עליך שאת יותר מטובה, ושהכיתה שלך מתקדמת מאוד."

בביקורי האחרון אמר המפקח: "חלוצ הסבה רצינית בכיתה, יש רק צורך להקפיד יותר על הקישוט."

דחקא לי, שאני אוהבת כל כך ציור! אבל כל קישוט שהיה נתלה על הקיר היה נקרע כעבור שעה קלה עליידי התלמידים.

★ ★ ★
הרגשה של איסור

אז, בדיוק, באמצע המשבר הגדול, פגשתי בו שנית.

היה זה מיקרי לגמרי. לא התכונתי לפגוש אותו. הלכתי עם חברה ברחוב, ו"פתאום ראיתי אותו. שמחתי נורא, וחיי דשנו את ההיכרות ביננו.

בתחלה היתה זו היכרות רגילה. יברנו על הא ופל דא. מין שיחות כאלה שלא מחייבות. אבל כבר בשיחות אלה נוכחתי כמה צדקתי שהערכתי אותו או.

קודם כל, הוא היה אדם מעניין שגם בא מרחק. יכול להיות שהיתה זו גם

החיים שלי היו די מעניינים. עד ש"התחלתי בתפקידי כמורה. בדרך כלל חייתי חיים מרתקים מאוד. אני אוהבת לצייר ואני מצוירת הרבה ובכלל אני אוהבת סוג רציני של דברים. מתעניינת מאוד ב"אמנות ובספרות רצינית. למדתי גם שפות בצורה יסודית מאוד, ואני שולטת היום גם באנגלית וגם בצרפתית.

בפעם הראשונה שהכרתי את ידידי ה"אפריקאי עוד הייתי תלמידה. למדתי הוראה, בסמינאר הקיבוצים. אז לא היו לי, למעשה, שום קשרים איתו.

ביליתי במסיבה אצל חברים והוא הוצג שם בפני. זו לא היתה מסוג ההיכרויות ה"מחייבות. היה משהו תמים בהיכרות זאת. ישבנו שנינו במסיבה הרועשת ושוחחנו. סתם שוחחנו, אינני זוכרת אפילו על מה בדיוק, אני רק יודעת שהוא מצא חן ב"עניי. אבל כמו שאמרתי — זו היתה סתם היכרות תמימה.

אחר כך סימתי את לימודי ויצאתי להיות מורה במנחמיה. כשבאתי למנחמיה לא ידעתי עוד בדיוק לאן אני באה. וצריך לדעת שמנחמיה זה מושב נידח מאוד. איוה חור במקום כזה שאף אחד לא בא אליו וכמעט שלא מכיר אותו.

הרמה שם היא למטה מהמוצע, מכל הבחינות. עתון, למשל, היה מגיע במיקרה הטוב לפנות ערב; ולעתים קרובות לא היה מגיע כלל.

הייתי צריכה לנסוע לסבריה, כדי לקנות צורכיה.אכל. כדי לקנות בגדים וספרים — אותו דבר. כמה סעמים נסעתי בעצמי ל"סבריה, יחד עם מנהלת בית הספר שלי, צפרא שליטא. על מנת לקנות כל מיני דברים. במושב בצרכניה, אפשר לקנות רק לחם ופתילות. מגדלים שם רק מאנימיקר ואת כל שאר סוגי הירקות הייתי צריכה להביא מהעיר.

★ ★ ★
אולתיד והפקרות

שהגעתי לשם, שמחו מאוד לקבל מורה חדשה ונתנו לי להיות מתנכת של כיתה ו' ויד' וללמד אנגלית בכיתה ח'. הכיתה שאני קיבלתי, היתה הכיתה הכי קשה בבית הספר.

בכיתה זו התחלמו במשך השנה האחרונה ארבע מורות. היתה זו כיתה שמורה, למעשה, לא יכלה להיכנס לשם. אלה היו ילדים שנוקקו למוסד לילדים מופרעים. היה לי שם ילד הנמצא עכשיו במוסד.

הוא היה קם באמצע השיעור וזורק כיסאות. ככה פשוט: קם וזורק.

או שהיה אחר, שהיה רגיל לעלות מדי יום, בשעה תשע בבוקר, על כסא ולהודיע: "כאן קול ישראל! הרי התודות ועיקרן תחילה". ואי אפשר היה להפסיק אותו עד שהיה גומר להודיע את כל חדשות היום.

לשימתתה הגדולה של הכיתה כולה. בית ספר נורמלי לא היה בשביל הילדים האלה, וזו היתה בסך הכל כיתה ו'. כל הפרובלימות של המושב היו מרכוזות בכיתה הזאת.

במדיונה

מסים

מוות לאחר חקירה

אם אני לא אגמור את החנות — יגמרו הם אותי, אמר בצלאל ויינשטיין כשחזר מחקירת המחלקה המיוחדת של המשטרה הכלכלית. משפט זה לא היה הדבר היחיד שזועזע אותו יום את שותפו החתיק, אברהם מנורי, שניהל יחד עמו חנות סיווגית לכלי בית ומטבח בתל אביב.

כשהופיעו השבוע אנשי המחלקה הכלכלית המיוחדת שליד משרד האוצר היה ליבו של בצלאל שקט. הוא ידע שסיים את השומה כמו שצריך ואין למס הכנסה מה לבוא אליו בטענות. אנשי המס סברו אחרת. "עליך לבוא אתנו לרבע שעה", אמרו לו. "אל תדאג, עוד מעט אחזור", אמר ויינשטיין שזין לשותפו ויצא איתם.

כעבור חמש שעות חזר ויינשטיין לחנותו כשהוא רועד כולו מכעס ומאמץ.

הם לא ישיגו את זה ממני. הם רוצים שאני אלשין עליך ואני אמרתי שאני לא יודע ולא אגיד. הפליט.

במשך יותר מארבע שעות החזיקו אנשי החקירות את בצלאל במשרדם, כשהם חוקרים אותו. מטרדם: לקבל פרטים בקשר לעסקה מיסחרית אשר ניהל לפני שנים מספר עם אחד מסוכני בתי החרושת לכלי מטבח.

סיפר אברהם מנורי, שותפו של בצלאל: "אני לא יודע מה הם רצו מאיתנו. אנחנו לא ניהלנו או ספרים. מאיפה היה לו לזכור עכור מה נתן את השיק הזה או השני?"

בצלאל ויינשטיין, שהיה מוכר לשותפו כאדם הסובל מלחצים גבוהים, לא היה מסוגל להמשיך לעבוד. הוא הלך הביתה, לאכול ולנוח.

עם בואו לביתו, החל מתאונן על כאבי ראש חזק. הוא נלקח לבית חולים ביילינסון — שם נפטר כעבור עשרים וארבע שעות.

טענו השבוע אנשי ענף כליהבית בלישכת המיסחר בתל אביב: "אנחנו הקמנו ועדת חקירה ואנחנו נחקור את ההאשמות בדבר סיבות מותו של ויינשטיין. אם אשכול רוצה כסף, שיגיד וניתן לו. אבל לא נסכים שאנשי ירהרו אותו בחקירות כגון אלה."

בריאות

בשן ועין

המקדחה החשמלית של ד"ר יעקוב ויס' קין, רופא קופת חולים בנתניה, זימזמה בין שיניה של ג'קלין מרדו (24). כלכל לקוחותיה של רופא השיניים, לא הסבה פעולה זו עונג רב אף לג'קלין. ורתיעותיה התכופות אילצו את האחות המקומית להעזר בכפית, על מנת לשמור את לשונה של ג'קלין מפגיעת חוד המקדחה.

לפתע השמיעה ג'קלין צעקה איומה ו"צנחה מעל הכיסא, ללא הכרה. מפיה זרם הדם בשטף עז.

נדהם, מיהר ד"ר ויסקין להזעיק אמבולנס, אשר העביר את ג'קלין לבית החולים, שם נאלץ הרופא לעמול כמחצית השעה על מנת לתפור חתך באורך של שניים וחצי סנטימטרים שנחתך בלשונה של האשה הצעירה, כתוצאה מפגיעת להב המקדחה.

רשימות או קפיצה? "מישה ימים נאלצה ג'קלין, שהיתה בחודשי הריונה ה"אחרונים, להתקיים על מזון נוזלי בלבד — עד שהוצאו התפרים מלשונה. כעבור חודשיים מספר, כשכושר דיבורה התקין חזר אליה, פנתה אל עורך הדין ידידיה בארי, הגישה באמצעותו תביעת פיצויים כפולה: נגד הרופא ונגד קופת החולים.

"היתה זו רשלנות", טענה בתביעתה, "הרופא לא נקט באמצעי זהירות סבירים כדי למנוע מיקרים מסוג זה". תביעתה לי פיצויים נסתכמה בסך של שבע מאות ו"חמישים לירות.

מרכז קופת חולים, אשר דחה את האשמה בטענה כי "התביעה קנטרנית", הסכים ל"הגיע למשרה עם הנתבעת. "אנו מוכנים לשלוח אותה על חשבוננו לבית הבראה, למשך עשרה ימים המסתכמים בסכום של מאה ועשר לירות", הודיעו במכתב לפרק' ליטה.

ג'קלין, אשר הוצאותיה הממשיות ה"תכמו בלמעלה מאלף לירות, דחתה סכום מגוחך זה, עמדה על דעתה להביא את הפרשה לערכאות.

ברקיע השלבי

מפעל הפיס

פקידים!
תלמידים!
מטורנמים!
הרשמו עוד היום לקורס החדש ל"קצרות"

קצרות
קצרות /או אנגלית
(שני חודשים, סעמים בשבוע)
ב"אולפן גרג" (GREGG)
המנהל: ה. ברקא (קמפינסקי)
תל אביב: רחוב גורדון 3
חיפה: בבית הספר "במעלה"
רחוב שמריהו לוי 30
הצלחה מובטחת!

שרון וויט
מקום ב"ב" וויט

SHARON WHITE
מוצר להלבנת צמרמשי וניילון
אשר הצהיבו
sharon

"שרק" מכעלים חיימים בעמ